

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2017/1155

z dnia 15 lutego 2017 r.

zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) nr 639/2014 w odniesieniu do środków kontroli dotyczących uprawy konopi, niektórych przepisów dotyczących płatności z tytułu zazieleniania, płatności dla młodych rolników sprawujących kontrolę nad osobą prawną, obliczania kwoty na jednostkę w ramach dobrowolnego wsparcia związanego z produkcją, ułamkowych części uprawnień do płatności oraz niektórych wymogów dotyczących powiadomień odnoszących się do systemu jednolitej płatności obszarowej i dobrowolnego wsparcia związanego z produkcją, a także zmieniające załącznik X do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 35 ust. 2 i 3, art. 44 ust. 5 lit. b), art. 46 ust. 9 lit. a) i c), art. 50 ust. 11, art. 52 ust. 9 lit. a), art. 67 ust. 1 i art. 67 ust. 2 lit. a),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 35 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 Komisja jest upoważniona do przyjmowania aktów delegowanych, uzależniających przyznanie płatności od wykorzystania kwalifikowanego materiału siewnego niektórych odmian konopi oraz ustanawiających procedurę określania odmian konopi i weryfikacji zawartości tetrahydrokanabinolu (zawartości THC), o których mowa w art. 32 ust. 6 tego rozporządzenia. Obecnie art. 9 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 639/2014 ⁽²⁾ przewiduje wyłącznie obowiązek wykorzystywania nasion odmian wymienionych we wspólnym katalogu odmian gatunków roślin rolniczych i certyfikowanych nasion do wykorzystania zgodnie z dyrektywą Rady 2002/57/WE ⁽³⁾. Zasady określania odmian konopi i weryfikacji zawartości THC obecnie ustanowione w art. 45 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 809/2014 ⁽⁴⁾ oraz w załączniku do tego rozporządzenia należy uwzględnić w art. 9 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014.
- (2) Zasady określania odmian konopi i weryfikacji zawartości THC oparte są na założeniu, że konopie są uprawiane jako uprawa główna, więc nie są w pełni właściwe w odniesieniu do konopi uprawianych jako międzyplon. Ponieważ ta metoda uprawy okazała się odpowiednia dla konopi przemysłowych i zgodna z wymogami środowiskowymi, należy dostosować oba przepisy, aby uwzględnić właściwości konopi uprawianych jako międzyplon. W tym kontekście należy również sformułować definicję konopi uprawianych jako międzyplon.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 608.

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 639/2014 z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie uzupełnienia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 ustanawiającego przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz zmiany załącznika X do tego rozporządzenia (Dz.U. L 181 z 20.6.2014, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2002/57/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych i włóknistych (Dz.U. L 193 z 20.7.2002, s. 74).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 809/2014 z dnia 17 lipca 2014 r. ustanawiające zasady stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli, środków rozwoju obszarów wiejskich oraz zasady wzajemnej zgodności (Dz.U. L 227 z 31.7.2014, s. 69).

- (3) W art. 24 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014 ustanowiono wymogi dotyczące aktywacji uprawnień do płatności. W celu uniknięcia rozbieżnych interpretacji należy wyjaśnić, że do celów art. 31 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, również część ułamkową uprawnienia do płatności uznaje się za w pełni aktywowaną. Należy jednak wyraźnie stwierdzić, że płatność obliczana jest na podstawie odpowiedniej części ułamkowej kwalifikującego się hektara.
- (4) W art. 38–48 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014 ustanowiono przepisy uzupełniające przepisy dotyczące standardowych praktyk zazieleniania, określonych w rozporządzeniu (UE) nr 1307/2013. W oparciu o doświadczenia zdobyte w pierwszym roku stosowania tych praktyk należy zmienić niektóre aspekty tych zasad w celu uproszczenia wdrażania praktyk w zakresie zazieleniania, z korzyścią dla rolników i administracji krajowych, przy jednoczesnym utrzymaniu lub poprawie stanu środowiska i wpływu na klimat. W szczególności zmiany powinny dotyczyć działań określonych we wnioskach ze śródkresowego przeglądu unijnej strategii ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r. oraz umożliwić zwiększenie objęcia użytków rolnych środkami dotyczącymi różnorodności biologicznej w ramach wspólnej polityki rolnej ⁽¹⁾.
- (5) W przepisach dotyczących sposobu obliczania proporcji różnych upraw do celów dywersyfikacji upraw, określonego w art. 40 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014, okres dywersyfikacji upraw zależy od tradycyjnych praktyk uprawy stosowanych w państwach członkowskich. W celu uwzględnienia ewentualnych różnic w warunkach klimatycznych na terytorium danego państwa członkowskiego należy zezwolić państwom członkowskim na ustalenie na szczeblu regionalnym lub podregionalnym różnych okresów. W niektórych szczególnych sytuacjach, gdy na niewielkim obszarze ma miejsce znaczna różnorodność upraw, celem uproszczenia zgłaszania należy umożliwić zgłaszanie ich, jako jednej uprawy mieszanej.
- (6) W odniesieniu do gruntów ugorowanych określenie w art. 45 ust. 2 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014 okresu, w którym nie prowadzi się produkcji rolnej, ma podstawowe znaczenie dla zapewnienia skuteczności środowiskowej tego obszaru oraz uniknięcia jakichkolwiek pomyłek z innymi obszarami, takimi jak użytki zielone. W celu uwzględnienia różnic w warunkach rolno-klimatycznych w całej Unii, państwa członkowskie powinny mieć możliwość ustanowienia tego okresu w taki sposób, by umożliwić rolnikom wznowienie głównych upraw przed końcem roku. Aby osiągnąć cel dotyczący skuteczności środowiskowej oraz uniknąć jakichkolwiek pomyłek z innymi obszarami, okres ten nie powinien jednak być krótszy niż sześć miesięcy.
- (7) Rozróżnienie między różnymi elementami krajobrazu wymienionymi w art. 45 ust. 4 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014 jest źródłem niepewności dla rolników przy zgłaszaniu obszarów proekologicznych. W celu ograniczenia tej niepewności, uproszczenia zarządzania systemem dla organów państw członkowskich i rozwiązania problemu złożoności, z którym borykają się rolnicy przy zgłaszaniu obszarów proekologicznych, żywopłoty i pasy porośnięte lasem, o których mowa w lit. a) tego przepisu, oraz zadrzewienia liniowe, o których mowa w lit. c) tego przepisu, należy połączyć w jeden rodzaj elementów krajobrazu, tak aby stosować do nich jedno ograniczenie wielkości. Z tych samych względów obszary, o których mowa w art. 45 ust. 4 lit. d) rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014, należy ponadto włączyć do zadrzewienia śródpolnego.
- (8) Co więcej, nawet jeśli, jak stwierdzono w motywie 51 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014, maksymalne wymiary elementów krajobrazu są niezbędne dla zagwarantowania, że przedmiotowy obszar ma głównie rolniczy charakter, ograniczenie tych wymiarów nie powinno prowadzić do wykluczania elementów krajobrazu, które je przekraczają, ale które mają duże znaczenie dla różnorodności biologicznej. W związku z tym obszar, który można zakwalifikować jako element krajobrazu zgodnie z art. 45 ust. 4 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014, należy obliczać do maksymalnego wymiaru danego elementu.
- (9) Zważywszy na duże korzyści środowiskowe z roślinności nadbrzeżnej, o której mowa w art. 45 ust. 4 akapit piąty i w art. 45 ust. 5 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014, należy postanowić, że wszystkie elementy roślinności nadbrzeżnej należy uwzględniać przy obliczaniu obszarów proekologicznych.
- (10) Z tych samych powodów co wymienione w motywach 7 i 8 w odniesieniu do art. 45 ust. 4 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014, miedze śródpolne, o których obecnie mowa w lit. e) tego przepisu, należy połączyć ze strefami buforowymi w art. 45 ust. 5 tego rozporządzenia i określić wspólne ograniczenie wielkości w odniesieniu do stref buforowych i miedz śródpolnych. Taki maksymalny wymiar w odniesieniu do stref

⁽¹⁾ COM(2015) 478 final, Sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady – przegląd śródkresowy unijnej strategii ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r.

buforowych i miedz śródpolnych powinien odnosić się do obszaru, który można zakwalifikować jako strefę buforową i miedzę śródpolną zgodnie z art. 45 ust. 5 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014. Aby zapewnić rolnikom maksymalną elastyczność, należy uzupełnić definicję stref buforowych na podstawie GAEC 1, SMR 1 lub SMR 10, o których mowa w załączniku II do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 ⁽¹⁾, oraz miedz śródpolnych chronionych na podstawie GAEC 7, SMR 2 lub SMR 3, o których mowa w tym załączniku, o inne strefy buforowe i miedze śródpolne, tj. wszelkiego rodzaju pasy nieobjęte tymi dwiema kategoriami w ramach zasady wzajemnej zgodności.

- (11) Art. 46 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 umożliwia uznanie za obszary proekologiczne elementów krajobrazu i stref buforowych przylegających do gruntów ornych. W celu zmaksymalizowania korzyści dla środowiska elementów krajobrazu i stref buforowych, o których mowa w art. 45 ust. 4 i 5 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014, oraz zachęcania do ochrony i zachowania dodatkowych elementów, przepis ten należy uzupełnić o zasady zapewniające elastyczność w uwzględnianiu innych elementów wartościowych pod względem środowiskowym, które spełniają warunki definicji tych rodzajów obszarów proekologicznych, a które nie są przyległe do gruntów ornych gospodarstwa. W związku z tym, w przypadkach gdy taka strefa buforowa i miedza śródpolna lub element krajobrazu przylega do obszaru proekologicznego bezpośrednio przylegającego do gruntów ornych gospodarstwa, należy również uznać ją za obszar proekologiczny.
- (12) Z tych samych powodów co wymienione w motywach 7 i 8 w odniesieniu do art. 45 ust. 4 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014, maksymalne wymiary ustalone w odniesieniu do pasów kwalifikujących się hektarów wzdłuż obrzeży lasu, o których mowa w art. 45 ust. 7 tego rozporządzenia, powinny odnosić się do obszaru, który można zakwalifikować jako taki pas na podstawie tego przepisu.
- (13) W świetle przepisów art. 46 ust. 2 akapit pierwszy lit. g) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 należy wyjaśnić, że ustanowienie wymogów dotyczących stosowania nawozów mineralnych lub środków ochrony roślin ma znaczenie jedynie w przypadkach, gdy dozwolone jest stosowanie takich środków produkcji.
- (14) Obowiązujący termin siewu międzyplonu i okrywy zielonej ustanowiony w art. 45 ust. 9 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014 nie zawsze jest adekwatny do warunków agronomicznych i klimatycznych. W celu lepszego osiągnięcia celów środowiskowych tego rodzaju obszaru proekologicznego, termin siewu międzyplonów i okrywy zielonej należy zastąpić minimalnym okresem, w trakcie którego międzyplony i okrywa zielona muszą być utrzymywane na danym obszarze. Aby zapewnić niezbędną elastyczność w celu uwzględnienia sezonowych warunków pogodowych, należy pozwolić państwom członkowskim na określanie tego okresu na najbardziej odpowiednim poziomie geograficznym. Ponieważ jednak trwałość międzyplonów i okrywy zielonej w terenie ma zasadnicze znaczenie dla zagwarantowania skutecznego związania pozostałości azotanu i okrycia gleby w okresie, gdy obszar nie jest pokryty uprawą główną, minimalną długość tego okresu należy ustalić na poziomie Unii. Aby zachować spójność z interpretacją podaną w definicji traw lub innych zielnych roślin pastewnych, określonej w art. 4 ust. 1 lit. i) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, należy umożliwić również wsiewki z roślin strączkowych w uprawie głównej. Aby zapewnić spójność praktyk równoważnych objętych zobowiązaniami i systemami certyfikacji, o których mowa odpowiednio w art. 43 ust. 3 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, należy ponadto dostosować przepisy dotyczące kwalifikowania obszarów objętych międzyplonami lub okrywą zieloną jako obszarów proekologicznych.
- (15) Nawet jeśli co do zasady jedynie obszary objęte uprawami wiążącymi azot wykorzystywane w czystym siewie powinny być kwalifikowane jako obszary proekologiczne, zważywszy że w tradycyjnych metodach uprawy rośliny te są często mieszane z innymi uprawami, należy zezwolić, zgodnie z art. 45 ust. 10 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014, na kwalifikowanie obszarów obsianych mieszankami jako obszarów proekologicznych, pod warunkiem zagwarantowania przewagi w tego rodzaju mieszankach roślin wiążących azot. Ponadto z doświadczeń ze stosowania art. 45 ust. 10 akapit pierwszy rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014 oraz w świetle wdrażania dyrektywy Rady 91/676/EWG ⁽²⁾ oraz dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾, określenie szczegółowych zasad dotyczących lokalizacji tych upraw wiążących azot jest zbędne. Zamiast tego, w celu wzmocnienia wysiłków państw członkowskich na rzecz ograniczenia ryzyka wymywania azotu jesienią, należy umożliwić państwom członkowskim ustanowienie w razie

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 549).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotycząca ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego (Dz.U. L 375 z 31.12.1991, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1).

potrzeby dodatkowych warunków dotyczących upraw wiążących azot. Aby zapewnić spójność praktyk równoważnych objętych zobowiązaniami i systemami certyfikacji, o których mowa odpowiednio w art. 43 ust. 3 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, należy ponadto dostosować przepisy dotyczące kwalifikowania upraw wiążących azot jako obszarów proekologicznych.

- (16) Z doświadczenia zdobytego podczas stosowania rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014 wynika, że pewne przepisy dotyczące rodzajów obszarów proekologicznych powinny być bardziej szczegółowe w odniesieniu do wymogu nieprowadzenia żadnej produkcji, w tym koszenia i wypasu, który ma na celu osiągnięcie celów różnorodności biologicznej oraz dla zapewnienia spójności z innymi instrumentami wspólnej polityki rolnej. W szczególności – w odniesieniu do wymogu nieprowadzenia produkcji rolnej mającego zastosowanie do rodzajów obszarów proekologicznych, o których mowa w art. 45 ust. 2, ust. 4 lit. e), ust. 5 i 7 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014 – należy sprecyzować, że produkcję należy rozumieć jako działalność rolniczą w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. c) ppkt (i) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, a nie w szerszym rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. c) ppkt (ii) oraz (iii) wymienionego rozporządzenia, oraz że nie powinno to mieć wpływu na przepisy dotyczące minimalnej pokrywy glebowej zgodnej z normą GAEC 4, o której mowa w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 1306/2013. Należy ponadto zachęcać rolników do podejmowania działań, zwłaszcza ułatwienia zapyłania, mającego na celu ochronę i poprawę różnorodności biologicznej, działań zmierzających do stworzenia zielonej pokrywy gleby, i które są – na przykład – objęte zobowiązaniem rolno-środowiskowo-klimatycznym, aby maksymalnie zwiększyć korzyści dla środowiska.
- (17) Biorąc pod uwagę, że trzy główne rodzaje obszarów zgłoszonych przez rolników jako obszary proekologiczne w pierwszym roku wdrażania art. 46 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, to obszary na których prowadzi się lub można prowadzić produkcję, a mianowicie: grunty ugorowane, międzyplony lub pokrywa zielona oraz uprawy wiążące azot, istnieje prawdopodobieństwo stosowania na obszarach proekologicznych środków ochrony roślin. W związku z tym, w celu ochrony i poprawy różnorodności biologicznej zgodnie z celami zazieleniania, należy wprowadzić zakaz stosowania środków ochrony roślin na następujących obszarach proekologicznych, na których prowadzi się lub można prowadzić produkcję: grunty ugorowane, pasy kwalifikujących się hektarów wzdłuż obrzeży lasu, na których prowadzi się produkcję, międzyplony lub okrywa zielona i uprawy wiążące azot. Jeżeli międzyplon lub okrywa zielona utworzone są poprzez wsiewki traw lub roślin strączkowych w uprawę główną, aby uniknąć (ze względu na zasadę proporcjonalności) konsekwencji w odniesieniu do zarządzania uprawą główną, zakaz ten powinien obowiązywać od momentu zbioru uprawy głównej. W celu zapewnienia spójności między stosowaniem zakazu a zwyczajowymi praktykami agronomicznymi, zapewnienia pewności prawa oraz uniknięcia trudności administracyjnych dla rolników i administracji krajowych, należy podkreślić, że zakaz dotyczący wsiewek powinien obowiązywać co najmniej przez minimalny okres odpowiadający minimalnemu okresowi, w którym utrzymywane są obszary obsiane międzyplonem lub okrywą zieloną, jeżeli zostały one ustanowione poprzez wysianie mieszanki gatunków roślin uprawnych, lub do momentu siewu następnej uprawy głównej.
- (18) Art. 49 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014 ustanawia zasady, zgodnie z którymi osoby prawne mają dostęp do płatności dla młodych rolników przewidzianej w art. 50 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013. Na podstawie doświadczenia ze stosowania art. 49 ust. 3 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014, należy zapewnić dodatkowe wyjaśnienia co do wykładni warunku określonego w art. 50 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 w odniesieniu do czasu, kiedy młody rolnik sprawujący faktyczną i trwałą kontrolę nad osobą prawną musi przestrzegać limitu wieku. W szczególności należy wyjaśnić, że młody rolnik musi przestrzegać limitu wieku 40 lat w roku pierwszego złożenia wniosku w ramach systemu płatności podstawowej lub systemu jednolitej płatności obszarowej przez osobę prawną, nad którą kontrolę sprawuje młody rolnik.
- (19) Zgodnie z art. 53 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014 kwota dobrowolnego wsparcia związanego z produkcją na jednostkę jest wynikiem stosunku między kwotą ustanowioną w odniesieniu do finansowania środka a odpowiednim limitem ilościowym ustalonym w art. 53 ust. 2 akapit pierwszy lub liczbą hektarów lub zwierząt kwalifikujących się do przyznania wsparcia w danym roku. Należy przedformułować ten przepis w taki sposób, by państwa członkowskie mogły ustalić kwotę na jednostkę według wartości w przedziale pomiędzy tymi dwiema wartościami, jeśli liczba kwalifikujących się jednostek jest niższa niż limit ilościowy.
- (20) Zgodnie z art. 64 ust. 5 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014 państwa członkowskie stosujące system jednolitej płatności obszarowej zgodnie z art. 36 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 powiadamiają Komisję do dnia 1 września każdego roku o łącznej liczbie hektarów zadeklarowanych przez rolników w ramach tego systemu. Jednakże na mocy art. 9 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 809/2014 informacje te są corocznie zgłaszane Komisji w sposób bardziej szczegółowy. W związku z tym można uchylić art. 64 ust. 5 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014.

- (21) W oparciu o doświadczenie Komisji w zarządzaniu powiadomieniami dotyczącymi zazieleniania zgodnie z art. 65 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014 należy wprowadzić pewne dostosowania w ich treści, w tym w odniesieniu do przepisów rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014 zmienionego niniejszym rozporządzeniem w zakresie zazieleniania.
- (22) Zgodnie z art. 67 ust. 2 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014 dla każdego środka wsparcia związanego z produkcją i określonego typu rolniczego lub określonego sektora rolnictwa, których to dotyczy, państwa członkowskie powiadamiają Komisję o łącznej liczbie beneficjentów, kwocie płatności, które zostały przyznane, oraz o całkowitej powierzchni i łącznej liczbie zwierząt, w przypadku których wsparcie rzeczywiście wypłacono.
- (23) Począwszy od roku 2015, dla każdego środka dobrowolnego wsparcia związanego z produkcją całkowita liczba beneficjentów i całkowita powierzchnia lub łączna liczba zwierząt zgłoszonych i zatwierdzonych są zgłaszane przez państwa członkowskie zgodnie z art. 9 ust. 1 i 3 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 809/2014. Ponadto, począwszy od roku składania wniosków 2016, kwota płatności, którą przyznano dla każdego środka wsparcia związanego z produkcją, zostanie włączona do informacji przekazywanych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 10 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 908/2014 ⁽¹⁾. W związku z tym należy uchylić art. 67 ust. 2 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014.
- (24) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie delegowane (UE) nr 639/2014.
- (25) W następstwie zmiany niektórych przepisów rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014 dotyczących rodzajów obszarów proekologicznych, należy wprowadzić zmiany do załącznika X do rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, w szczególności poprzez dostosowanie odpowiednio wykazu rodzajów obszarów proekologicznych i odpowiadających im czynników. Motyw 45 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 podkreśla znaczenie spójnego wyznaczania obszarów proekologicznych. W związku z tym współczynniki przekształcenia i współczynniki ważenia mające zastosowanie do praktyk równoważnych muszą być spójne ze współczynnikami mającymi zastosowanie do podobnych lub identycznych praktyk standardowych. W trosce o pewność prawa i równe traktowanie rolników należy zatem odpowiednio zmienić załącznik X do rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.
- (26) Niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu. Ponieważ jednak wyjaśnienie art. 49 ust. 3 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014 i przeformułowanie art. 53 ust. 2 akapit drugi tego rozporządzenia odzwierciedlają fakt, że taka wykładnia przedmiotowych przepisów jest stosowana od wejścia w życie tego rozporządzenia, zmiany te należy stosować z mocą wsteczną. Biorąc pod uwagę czas potrzebny władzom krajowym na aktualizację istniejących narzędzi administracyjnych oraz poinformowanie rolników z wystarczającym wyprzedzeniem przed wprowadzeniem na mocy niniejszego rozporządzenia zmian przepisów dotyczących zazieleniania, zmiany te powinny mieć zastosowanie dopiero w odniesieniu do wniosków o przyznanie pomocy na lata kalendarzowe począwszy od dnia 1 stycznia 2018 r. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania ich w odniesieniu do wniosków o przyznanie pomocy odnoszących się do roku kalendarzowego 2017, z zastrzeżeniem jednak, że wszelkie decyzje w tym zakresie powinny być spójne z punktu widzenia rolników. Należy przewidzieć obowiązek zgłaszania wynikających z tego zmian w stosunku do poprzednich powiadomień odnoszących się do tego roku kalendarzowego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiany w rozporządzeniu delegowanym (UE) nr 639/2014

W rozporządzeniu delegowanym (UE) nr 639/2014 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

Konopie

1. Do celów art. 32 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 kwalifikowalność obszarów wykorzystywanych do produkcji konopi zależy od wykorzystywania nasion odmian wymienionych we wspólnym katalogu odmian gatunków roślin rolniczych w dniu 15 marca roku, na który płatność została przyznana, i opublikowanych zgodnie z art. 17 dyrektywy Rady 2002/53/WE (*). Nasiona kwalifikowane są zgodnie z dyrektywą Rady 2002/57/WE (**).

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 908/2014 z dnia 6 sierpnia 2014 r. ustanawiające zasady dotyczące stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do agencji płatniczych i innych organów, zarządzania finansami, rozliczania rachunków, przepisów dotyczących kontroli, zabezpieczeń i przejrzystości (Dz.U. L 255 z 28.8.2014, s. 59).

2. Państwa członkowskie ustanawiają system określania zawartości Δ^9 -tetrahydrokanabinolu (zwanej dalej »zawartością THC«) w odmianach konopi, który pozwala im stosować metodę określoną w załączniku III.
3. Właściwy organ państwa członkowskiego prowadzi dokumentację wyników analiz zawartości THC. Dokumentacja ta dla każdej odmiany zawiera co najmniej wyniki analiz zawartości THC z każdej próby wyrażone w wartości procentowej z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku, zastosowaną procedurę, liczbę przeprowadzonych badań, wskazanie miejsca, w którym pobrano daną próbę, oraz działania podjęte na szczeblu krajowym.
4. Jeśli średnia wyników dla wszystkich prób danej odmiany przekracza zawartość THC określoną w art. 32 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, w następnym roku składania wniosków odnośnie do danej odmiany państwa członkowskie stosują procedurę B określoną w załączniku III do niniejszego rozporządzenia. Wymienioną procedurę stosuje się w kolejnych latach składania wniosków, chyba że wyniki wszystkich analiz danej odmiany są niższe od zawartości THC określonej w art. 32 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.
5. Jeśli drugi rok z rzędu średnia wyników dla wszystkich prób danej odmiany przekracza zawartość THC określoną w art. 32 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, państwo członkowskie powiadamia Komisję o wniosku w sprawie upoważnienia do ustanowienia zakazu wprowadzania do obrotu tej odmiany zgodnie z art. 18 dyrektywy 2002/53/WE. Powiadomienie takie jest przesyłane zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 792/2009 (***) najpóźniej do dnia 15 stycznia w kolejnym roku składania wniosków. Począwszy od tego roku składania wniosków, odmiana, której dotyczył ten wniosek, nie kwalifikuje się do płatności bezpośrednich w danym państwie członkowskim.
6. Do celów niniejszego rozporządzenia, »konopie uprawiane jako międzyplon« oznaczają uprawy konopi zasiane po 30 czerwca danego roku.
7. Konopie nadal uprawia się w normalnych warunkach zgodnie z miejscową praktyką przez przynajmniej 10 dni po zakończeniu kwitnienia tak, aby można było przeprowadzić kontrole niezbędne do stosowania niniejszego artykułu. Konopie uprawiane jako międzyplon są uprawiane w normalnych warunkach, zgodnie z miejscową praktyką co najmniej do końca okresu wegetacyjnego.

Państwa członkowskie mogą jednak zezwolić na zbiór konopi po rozpoczęciu kwitnienia, ale przed końcem 10-dniowego okresu po zakończeniu kwitnienia, pod warunkiem że inspektorzy wskażą, które z reprezentatywnych części każdej przedmiotowej działki muszą być nadal uprawiane przez co najmniej 10 dni po zakończeniu kwitnienia do celów kontroli, zgodnie z metodą ustaloną w załączniku III.

(*) Dyrektywa Rady 2002/53/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie Wspólnego katalogu odmian gatunków roślin rolniczych (Dz.U. L 193 z 20.7.2002, s. 1).

(**) Dyrektywa Rady 2002/57/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych i włóknistych (Dz.U. L 193 z 20.7.2002, s. 74).

(***) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 792/2009 z dnia 31 sierpnia 2009 r. ustanawiające szczegółowe zasady, zgodnie z którymi państwa członkowskie przekazują Komisji informacje i dokumenty dotyczące wdrożenia wspólnej organizacji rynków, systemu płatności bezpośrednich, promocji produktów rolnych oraz systemów stosowanych w odniesieniu do regionów najbardziej oddalonych i mniejszych wysp Morza Egejskiego (Dz.U. L 228 z 1.9.2009, s. 3).;

2) art. 24 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku gdy rolnik deklaruje liczbę uprawnień do płatności przekraczającą całkowity obszar kwalifikowalny zgłoszony zgodnie z art. 33 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, uprawnienie do płatności lub część ułamkową uprawnienia do płatności, które częściowo przekracza wspomniany obszar kwalifikowalny, uznaje się za w pełni aktywowane do celów art. 31 ust. 1 lit. b) wymienionego rozporządzenia. Płatność obliczana jest jednak na podstawie odpowiedniej części ułamkowej kwalifikującego się hektara.”;

3) w art. 40 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 1 akapit pierwszy dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Okres ten może zostać ustalony na poziomie kraju, regionu lub na odpowiednim poziomie podregionalnym.”;

- b) w ust. 3 dodaje się akapit czwarty w brzmieniu:

„Obszary, na których obok siebie prowadzone są odrębne uprawy, a każda pojedyncza uprawa zajmuje obszar o wymiarach mniejszych od określonego przez państwa członkowskie minimalnego rozmiaru, o którym mowa w art. 72 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 1306/2013, mogą zostać uznane przez państwa członkowskie za obszary objęte jedną »uprawą mieszaną«, o której mowa w akapicie trzecim niniejszego ustępu.”;

4) w art. 45 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Na gruntach ugorowanych nie prowadzi się produkcji rolnej. Państwa członkowskie ustalają okres, podczas którego grunty mają być ugorowane w danym roku kalendarzowym. Okres ten nie może być krótszy niż sześć miesięcy. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 4 ust. 1 lit. h) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 grunty ugorowane w celu spełnienia warunku obszaru proekologicznego od ponad pięciu lat pozostają gruntami ornymi.”;

b) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Elementy krajobrazu pozostają do dyspozycji rolnika; mogą do nich należeć elementy chronione zgodnie z GAEC 7, SMR 2 lub SMR 3, o których mowa w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 1306/2013, lub jeden/więcej następujących elementów:

a) żywopłoty, pasy zadrzewione lub zadrzewienie liniowe;

b) zadrzewienie pojedyncze;

c) zagajniki śródpolne obejmujące drzewa, krzewy lub kamienie;

d) oczka wodne. Zbiorników z betonu lub tworzywa sztucznego nie uznaje się za obszar proekologiczny;

e) rowy, w tym otwarte ciek wodne do celów nawadniania lub odwadniania. Kanałów o betonowych ścianach nie uznaje się za obszar proekologiczny;

f) tradycyjne murki kamienne.

Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o ograniczeniu wyboru elementów krajobrazu do tych objętych GAEC 7, SMR 2 lub SMR 3, o których mowa w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 1306/2013, lub do tych wymienionych w jednej lub kilku literach a)–f) akapitu pierwszego.

Dla żywopłotów, pasów zadrzewionych, zadrzewień liniowych oraz rowów, o których mowa odpowiednio w lit. a) i e) akapitu pierwszego, powierzchnię do zakwalifikowania jako obszar proekologiczny oblicza się maksymalnie do 10 metrów szerokości.

Dla zagajników śródpolnych i oczek wodnych, o których mowa odpowiednio w lit. c) i d) akapitu pierwszego, powierzchnię do zakwalifikowania jako obszar proekologiczny oblicza się maksymalnie do 0,3 hektara powierzchni.

Do celów akapitu pierwszego lit. d) państwa członkowskie mogą ustalić minimalną wielkość oczek wodnych. W przypadku pasów roślinności nadbrzeżnej wzdłuż cieków wodnych odpowiadający obszar jest uwzględniany do celów obliczenia obszaru proekologicznego. Państwa członkowskie mogą określić kryteria gwarantujące, że oczka wodne posiadają walory przyrodnicze, biorąc pod uwagę rolę, jaką naturalne oczka wodne odgrywają w ochronie siedlisk i gatunków.

Do celów akapitu pierwszego lit. f) państwa członkowskie ustanawiają minimalne kryteria oparte na krajowych lub regionalnych uwarunkowaniach, w tym ograniczenia dotyczące wysokości i szerokości.”;

„5. Za strefy buforowe i miedze śródpolne można uznać wszelkie strefy buforowe i miedze śródpolne, w tym strefy buforowe wzdłuż cieków wodnych wymagane na podstawie GAEC 1, SMR 1 lub SMR 10, o których mowa w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 1306/2013, lub miedze śródpolne chronione na podstawie GAEC 7, SMR 2 lub SMR 3, o których mowa w tym załączniku.

Państwa członkowskie nie ograniczają wyboru stref buforowych i miedz śródpolnych do wymaganych w ramach przepisów dotyczących wzajemnej zgodności, o których mowa w akapicie pierwszym.

Państwa członkowskie określają minimalną szerokość stref buforowych i miedz śródpolnych, która do celów obszaru proekologicznego nie może być mniejsza niż 1 metr. Roślinność nadbrzeżną wzdłuż cieków wodnych należy uwzględnić do celów obliczenia obszaru proekologicznego. W strefach buforowych i na miedzach śródpolnych nie prowadzi się produkcji rolnej.

Dla stref buforowych i miedz śródpolnych, innych niż te wymagane lub chronione na podstawie GAEC 1, GAEC 7, SMR 1, SMR 2, SMR 3 lub SMR 10, o których mowa w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 1306/2013, powierzchnię kwalifikowaną jako obszar proekologiczny oblicza się do maksymalnej szerokości 20 metrów.”;

c) dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Do celów art. 46 ust. 2 akapit drugi zdanie drugie rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, jeżeli obszary lub elementy krajobrazu, o których mowa w ust. 4 i 5 niniejszego artykułu, przylegają do obszaru proekologicznego bezpośrednio przylegającego do gruntów ornych gospodarstwa, uznaje się je za obszary przyległe.”;

d) ust. 7–10 otrzymują brzmienie:

„7. W odniesieniu do pasów kwalifikujących się hektarów wzdłuż obrzeży lasu państwa członkowskie mogą zezwolić na prowadzenie produkcji rolnej, ustanowić wymóg nieprowadzenia produkcji rolnej lub pozostawić rolnikom te dwie opcje. Państwa członkowskie ustalają minimalną szerokość tych pasów, nie może ona jednak być mniejsza niż 1 metr.

Obszar, który ma zostać uznany za obszar proekologiczny, oblicza się maksymalnie do 10 metrów szerokości, jeśli państwa członkowskie zdecydują się na dopuszczenie produkcji rolnej, a do 20 metrów, w przypadku gdy państwa członkowskie nie dopuszczają prowadzenia produkcji rolnej.”;

„8. Dla obszarów, na których znajdują się zagajniki o krótkiej rotacji i na których nie stosuje się nawozów mineralnych lub środków ochrony roślin, państwa członkowskie ustanawiają wykaz gatunków, które mogą być stosowane do tego celu, w drodze wyboru z wykazu ustanowionego na podstawie art. 4 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 gatunków, które są najbardziej odpowiednie z ekologicznego punktu widzenia, a tym samym z wyłączeniem gatunków, które jednoznacznie nie są rodzime. Jeżeli państwa członkowskie dopuszczają stosowanie nawozów mineralnych lub środków ochrony roślin, wówczas ustanawiają również wymogi dotyczące ich stosowania, mając na uwadze cel obszarów proekologicznych, a zwłaszcza ochronę i poprawę różnorodności biologicznej.”;

„9. Obszary międzyplonów lub okrywy zielonej obejmują takie obszary ustanowione na podstawie wymogów SMR 1, o których mowa w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 1306/2013, oraz inne obszary międzyplonów lub okrywy zielonej, pod warunkiem że zostały one utworzone poprzez wysianie mieszanki gatunków uprawnych albo poprzez wsiewki trawy lub roślin strączkowych w uprawie głównej.

Państwa członkowskie ustanawiają wykaz mieszanek gatunków roślin uprawnych, które mają być stosowane, oraz ustalają na poziomie krajowym, regionalnym, podregionalnym lub na poziomie gospodarstwa okres, przez jaki należy utrzymywać międzyplony lub okrywy zieloną, jeżeli zostały one ustanowione poprzez wysianie mieszanki gatunków roślin uprawnych. Okres ten nie może być krótszy niż osiem tygodni. Państwa członkowskie mogą ustanowić dodatkowe warunki, w szczególności w odniesieniu do metod produkcji.

Obszary międzyplonów lub okrywy zielonej nie obejmują obszarów uprawy zbóż ozimych, które są wysiewane jesienią, zwykle z przeznaczeniem do zbiorów lub do wypasu. Obszary te nie obejmują także obszarów objętych praktykami równoważnymi, o których mowa w pkt I.3 i 4 załącznika IX do rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.”;

„10. Na obszarach z uprawami wiążącymi azot rolnicy prowadzą uprawę tych roślin wiążących azot, które są ujęte w wykazie ustanowionym przez państwo członkowskie. Wykaz ten obejmuje uprawy wiążące azot, które państwo członkowskie uznaje za przyczyniające się do realizacji celu poprawy różnorodności biologicznej i może on obejmować mieszanki upraw wiążących azot z innymi roślinami, pod warunkiem że przeważają w nich gatunki roślin wiążących azot. Uprawy te są obecne podczas sezonu wegetacyjnego. Państwa członkowskie mogą ustanowić dodatkowe warunki, w szczególności dotyczące metod produkcji, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeby osiągnięcia celów dyrektywy 91/676/EWG i dyrektywy 2000/60/WE, biorąc pod uwagę to, że uprawy wiążące azot mogą zwiększać ryzyko wymywania azotu jesienią.

Obszary z uprawami wiążącymi azot nie obejmują obszarów objętych praktykami równoważnymi, o których mowa w pkt I.3 i 4 załącznika IX do rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.”;

e) dodaje się ust. 10a, 10b i 10c w brzmieniu:

„10a. Do celów ust. 2, 5 i 7, »nieprowadzenie produkcji rolnej« oznacza brak działalności rolniczej w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. c) ppkt (i) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, bez uszczerbku dla wymogów określonych w ramach normy GAEC 4, o której mowa w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 1306/2013. Dozwolone są działania zmierzające do stworzenia zielonej pokrywy glebowej do celów różnorodności biologicznej, w tym siew mieszanki nasion dzikich kwiatów.

Na zasadzie odstępstwa od wymogu nieprowadzenia żadnej produkcji do celów ust. 5 i 7, państwa członkowskie mogą zezwolić jednak na koszenie lub wypasanie w strefach buforowych i na miedzach śródpolnych, jak również na pasach kwalifikujących się hektarów wzdłuż obrzeży lasu, na których nie prowadzi się produkcji, pod warunkiem że nadal możliwe jest odróżnienie danej strefy od przylegających gruntów rolnych.

10b. Stosowanie środków ochrony roślin jest zakazane na wszystkich obszarach, o których mowa w ust. 2, 9 i 10, a także na obszarach produkcji rolnej, o których mowa w ust. 7.

10c. Na obszarach określonych w ust. 9 ustanowionych poprzez zastosowanie wsiewek trawy lub roślin strączkowych w uprawie głównej, zakaz ten ma zastosowanie od momentu zbioru uprawy głównej przez co najmniej osiem tygodni lub do momentu wysiewu kolejnej uprawy głównej.”;

5) w art. 49 ust. 3 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Młody rolnik, który sprawuje faktyczną i trwałą kontrolę nad daną osobą prawną w rozumieniu ust. 1 akapit pierwszy lit. b) niniejszego artykułu, do celów art. 50 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, ma nie więcej niż 40 lat w roku pierwszego złożenia wniosku w ramach systemu płatności podstawowej lub systemu jednolitej płatności obszarowej przez osobę prawną, nad którą sprawuje kontrolę.”;

6) art. 53 ust. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Roczna płatność jest wyrażona jako kwota wsparcia na jednostkę. Może to być albo jedna z następujących kwot, albo – gdy powierzchnia lub liczba zwierząt kwalifikujących się do wsparcia nie przekracza ustalonego obszaru lub liczby zwierząt, o których mowa w niniejszym ustępie akapit pierwszy – kwota mieszcząca się między nimi:

- a) stosunek między kwotą ustanowioną w odniesieniu do finansowania środka zgłoszonego zgodnie z pkt 3 lit. i) załącznika I do niniejszego rozporządzenia a obszarem lub liczbą zwierząt kwalifikujących się do przyznania wsparcia w danym roku;
- b) stosunek między kwotą ustanowioną w odniesieniu do finansowania środka zgłoszonego zgodnie z pkt 3 lit. i) załącznika I do niniejszego rozporządzenia a ustalonym obszarem lub ustaloną liczbą zwierząt, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu.”;

7) w art. 64 uchyla się ust. 5;

8) w art. 65 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) w lit. c) wprowadza się następujące zmiany:

(i) ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) łączną liczbę rolników zwolnionych ze stosowania co najmniej jednej praktyki w zakresie zazieleniania i liczbę hektarów zgłoszonych przez tych rolników, liczbę rolników zwolnionych ze stosowania wszystkich praktyk ze względu na to, iż spełniają wymogi rozporządzenia (WE) nr 834/2007, liczbę rolników uczestniczących w systemie dla małych gospodarstw, liczbę rolników zwolnionych z obowiązku dotyczącego dywersyfikacji upraw i liczbę rolników zwolnionych z obowiązku dotyczącego obszaru proekologicznego oraz odpowiednią liczbę hektarów zgłoszonych przez takich rolników.”;

(ii) ppkt (vi) otrzymuje brzmienie:

„(vi) łączną liczbę rolników zgłaszających wrażliwe pod względem środowiskowym trwałe użytki zielone, łączną liczbę hektarów wrażliwych pod względem środowiskowym trwałych użytków zielonych zgłoszonych przez takich rolników, łączną liczbę hektarów wyznaczonych jako wrażliwe pod względem środowiskowym trwałe użytki zielone oraz łączną liczbę hektarów trwałych użytków zielonych na obszarach objętych dyrektywą 92/43/EWG lub 2009/147/WE.”;

b) dodaje się lit. e) w brzmieniu:

„e) do dnia 1 sierpnia każdego roku – okres brany pod uwagę do celów obliczenia udziału różnych upraw zgodnie z art. 40 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, a także poziom geograficzny, w odniesieniu do którego ustalono ten okres.”;

- 9) w art. 67 uchyla się ust. 2;
- 10) dodaje się załącznik III, którego tekst znajduje się w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Zmiana rozporządzenia (UE) nr 1307/2013

Załącznik X do rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 zastępuje się tekstem zawartym w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Środki przejściowe

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 4 akapit drugi, w odniesieniu do wniosków o przyznanie pomocy odnoszących się do roku kalendarzowego 2017, państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o stosowaniu wszystkich lub niektórych zmian wprowadzonych w art. 1 pkt 3, 4 i 8, i w konsekwencji zmiany przewidzianej w art. 2 w odniesieniu do elementów obszarów proekologicznych.
2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję i informują rolników o decyzji, o której mowa w ust. 1, i wynikających z niej zmianach w powiadomieniach składanych zgodnie z art. 65 ust. 1–4 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 639/2014, nie później niż miesiąc po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 4

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Art. 1 pkt 3, 4 i 8 oraz art. 2 stosuje się w odniesieniu do wniosków o przyznanie pomocy odnoszących się do lat kalendarzowych począwszy od dnia 1 stycznia 2018 r.

Art. 1 pkt 5 i 6 stosuje się w odniesieniu do wniosków o przyznanie pomocy odnoszących się do lat kalendarzowych po roku kalendarzowym 2014.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 lutego 2017 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

„ZAŁĄCZNIK III

Unijna metoda ilościowego oznaczania zawartości Δ 9-tetrahydrokanabinolu w odmianach konopi**1. Zakres stosowania**

Metoda określona w niniejszym załączniku służy do oznaczenia zawartości Δ 9-tetrahydrokanabinolu (zwanego dalej »THC«) w odmianach konopi (*Cannabis sativa* L.). W zależności od przypadku metoda polega na zastosowaniu procedury A lub B, opisanych w niniejszym załączniku.

Metoda oparta jest na ilościowym oznaczaniu THC z wykorzystaniem chromatografii gazowej (GC) po ekstrakcji przy zastosowaniu odpowiedniego rozpuszczalnika.

1.1. Procedura A

Procedurę A stosuje się w kontroli produkcji konopi, o której mowa w art. 32 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 i art. 30 lit. g) rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 809/2014 (*).

1.2. Procedura B

Procedurę B stosuje się w przypadkach określonych w art. 36 ust. 6 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 809/2014.

2. Pobieranie prób**2.1. Próby**

Próby pobiera się w ciągu dnia, zgodnie z wzorcem systematycznym, w celu zapewnienia, że próba jest reprezentatywna dla danego pola, ale z wyłączeniem roślin rosnących na jego obrzeżach.

2.1.1. Procedura A: Z uprawy danej odmiany konopi na pniu, z każdej wybranej rośliny pobiera się 30-centymetrową część, zawierającą co najmniej jeden kwiatostan żeński. Próby pobiera się w okresie od dwudziestego dnia po rozpoczęciu kwitnienia do dziesiątego dnia po zakończeniu kwitnienia.

Państwa członkowskie mogą zezwolić na pobieranie prób w okresie między początkiem kwitnienia a dwudziestym dniem po rozpoczęciu kwitnienia, pod warunkiem że dla każdej uprawianej odmiany pozostałe reprezentatywne próby pobierane są zgodnie z akapitem pierwszym w okresie od dwudziestego dnia po rozpoczęciu kwitnienia do dziesiątego dnia po zakończeniu kwitnienia.

W przypadku konopi uprawianych jako międzyplon przy braku kwiatostanów żeńskich pobiera się górne 30 cm łodygi roślin. W tym przypadku próby pobiera się bezpośrednio przed zakończeniem okresu wegetacyjnego, gdy na liściach pojawiają się pierwsze oznaki żółknięcia, jednak nie później niż na początku przewidywanego okresu przymrozków.

2.1.2. Procedura B: Z uprawy danej odmiany konopi na pniu, z każdej wybranej rośliny pobiera się górną trzecią część. Próby pobiera się w okresie dziesięciu dni po zakończeniu kwitnienia lub, w przypadku konopi uprawianych jako międzyplon przy braku kwiatostanów żeńskich, bezpośrednio przed zakończeniem okresu wegetacyjnego, gdy na liściach pojawiają się pierwsze oznaki żółknięcia, jednak nie później niż na początku przewidywanego okresu przymrozków. W wypadku odmian dwupiennych pobiera się tylko rośliny żeńskie.**2.2. Wielkość próby**

Procedura A: próba zawiera części 50 roślin z każdego pola.

Procedura B: próba zawiera części 200 roślin z każdego pola.

Każdą próbę umieszcza się w torebce z tkaniny lub z papieru, nie zgniatając jej, i przesyła do laboratorium do analizy.

Państwo członkowskie może ustalić, że w celu dokonania kontranalizy pobiera się drugą próbę, która – jeżeli jest to wymagane – będzie przechowywana albo przez producenta, albo przez organ odpowiedzialny za analizy.

2.3. Suszenie i przechowywanie prób

Suszenie prób rozpoczyna się możliwie najszybciej, a najpóźniej w przeciągu 48 godzin, z wykorzystaniem dowolnej metody poniżej 70 °C.

Próby suszy się do momentu osiągnięcia stałej masy i zawartości wilgoci 8–13 %.

Po suszeniu próby przechowuje się bez zgniatania w ciemnym miejscu i w temperaturze poniżej 25 °C.

3. Oznaczanie zawartości THC

3.1. Przygotowanie próby do badania

Z wysuszonych prób usuwa się łodygi i nasiona wielkości powyżej 2 mm.

Wysuszone próby mieli się w celu uzyskania na pół miałkiego proszku (przechodzącego przez sito o rozmiarze oczek 1 mm).

Proszek można przechowywać przez 10 tygodni w ciemnym i suchym miejscu w temperaturze poniżej 25 °C.

3.2. Odczynniki i roztwór do ekstrakcji

Odczynniki

- Δ^9 -tetrahydrokanabinol, czysty do celów chromatografii,
- skwalan, czysty do celów chromatografii, jako wzorzec wewnętrzny.

Roztwór do ekstrakcji

- 35 mg skwalanu na 100 ml heksanu.

3.3. Ekstrakcja THC

Odważa się 100 mg sproszkowanej próby do badania, umieszcza w tubie wirówki i dodaje 5 ml roztworu do ekstrakcji zawierającego wzorzec wewnętrzny.

Próbę umieszcza się na 20 minut w łaźni ultradźwiękowej. Przez pięć minut odwirowuje się próbę przy 3 000 obr/min, a następnie usuwa sklarowany roztwór THC. Roztwór nastrzykuje się w chromatografie i przeprowadza analizę ilościową.

3.4. Chromatografia gazowa

a) Aparatura

- chromatograf gazowy z detektorem płomieniowo-jonizacyjnym i układem nastrzykowym wyposażonym w dozownik rozdzielający próbę lub nierozdzielający jej,
- kolumna umożliwiająca dobre rozdzielanie kanabinoïdów, na przykład: szklana kolumna kapilarna o długości 25 m i średnicy 0,22 mm nasączona 5 % niepolarną fazą siloksanu fenylometylowego.

b) Zakresy wzorcowania

Przynajmniej trzy punkty dla procedury A i pięć punktów dla procedury B, w tym punkty 0,04 i 0,50 mg/ml THC w roztworze do ekstrakcji.

c) Warunki przeprowadzania doświadczenia

Poniższe warunki podaje się jako przykład dla kolumny, o której mowa w lit. a):

- temperatura pieca 260 °C,
- temperatura układu nastrzykowego 300 °C,
- temperatura detektora 300 °C.

d) Nastrzykiwana porcja: 1 μ l.

4. Wyniki

Wyniki badania wyraża się z dokładnością do drugiego miejsca po przecinku, w gramach THC na 100 g próby analitycznej wysuszonej do stałej masy. Stosuje się tolerancję 0,03 g na 100 g.

— Procedura A: jedno oznaczenie na próbę do badania.

Jednak w przypadku gdy otrzymany wynik przekracza limit określony w art. 32 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, oznaczenie próby analitycznej wykonuje się ponownie i przyjmuje jako wynik średnią z obu oznaczeń.

— Procedura B: wynik odpowiada średniej wartości z dwóch oznaczeń na próbę do badania.

(*) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 809/2014 z dnia 17 lipca 2014 r. ustanawiające zasady stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli, środków rozwoju obszarów wiejskich oraz zasady wzajemnej zgodności (Dz.U. L 227 z 31.7.2014, s. 69)."

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK X

Współczynniki przekształcenia i współczynniki ważenia, o których mowa w art. 46 ust. 3

Elementy	Współczynnik przekształcenia (m/drzewo na m ²)	Współczynnik ważenia	Obszar proekologiczny (jeśli stosuje się oba współczynniki)
Grunty ugorowane (na 1 m ²)	nie dotyczy	1	1 m ²
Tarasy (na 1 m)	2	1	2 m ²
Elementy krajobrazu:			
Żywopłoty/pasy zadrzewione/zadrzewienie liniowe (na 1 m)	5	2	10 m ²
Zadrzewienie pojedyncze (na drzewo)	20	1,5	30 m ²
Zagajniki śródpolne (na 1 m ²)	nie dotyczy	1,5	1,5 m ²
Oczka wodne (na 1 m ²)	nie dotyczy	1,5	1,5 m ²
Rowy (na 1 m)	5	2	10 m ²
Tradycyjne murki kamienne (na 1 m)	1	1	1 m ²
Inne elementy chronione na podstawie GAEC 7, SMR 2 lub SMR 3 (na 1 m ²)	nie dotyczy	1	1 m ²
Strefy buforowe i miedze śródpolne (na 1 m)	6	1,5	9 m ²
Hektary rolno-leśne (na 1 m ²)	nie dotyczy	1	1 m ²
Pasy kwalifikujących się hektarów wzdłuż obrzeży lasu (na 1 m)			
Bez produkcji	6	1,5	9 m ²
Z produkcją	6	0,3	1,8 m ²
Obszary z zagajnikami o krótkiej rotacji (na 1 m ²)	nie dotyczy	0,3	0,3 m ²
Obszary zalesione, o których mowa w art. 32 ust. 2 lit. b) ppkt (ii) (na 1 m ²)	nie dotyczy	1	1 m ²
Obszary z międzyplonami lub okrywą zieloną (na 1 m ²)	nie dotyczy	0,3	0,3 m ²
Obszary objęte uprawami wiążącymi azot (na 1 m ²)	nie dotyczy	0,7	0,7 m ²

Współczynniki przekształcenia i współczynniki ważenia, o których mowa w art. 46 ust. 3, mające zastosowanie do elementów włączonych do praktyk równoważnych wymienionych w załączniku IX sekcja III

Praktyki równoważne do obszarów proekologicznych	Standardowe praktyki podobne do obszarów proekologicznych	Współczynnik przekształcenia	Współczynnik ważenia	Obszar proekologiczny (jeśli stosuje się oba współczynniki)
1) Odłogowanie ekologiczne (na 1 m ²)	Grunty ugorowane	nie dotyczy	1	1 m ²
2) Tworzenie »stref buforowych« (na 1 m)	Strefy buforowe i miedze śródpolne	6	1,5	9 m ²
3) Gospodarowanie nieuprawianymi strefami buforowymi i miedzami śródpolnymi (na 1 m)	Strefy buforowe i miedze śródpolne	6	1,5	9 m ²
4) Granice, rozproszone powierzchnie – pasy i łąty:				
Granice, rozproszone powierzchnie – pasy (na 1 m)	Strefy buforowe i miedze śródpolne	6	1,5	9 m ²
Rozproszone powierzchnie – łąty (na 1 m ²)	Zagajniki śródpolne	nie dotyczy	1,5	1,5 m ²
5) Gospodarowanie elementami krajobrazu				
Zadrzewienie pojedyncze (na drzewo)	Zadrzewienie pojedyncze	20	1,5	30 m ²
Zadrzewienia liniowe (na 1 m)	Żywopłaty/pasy zadrzewione/zadrzewienia liniowe	5	2	10 m ²
Zadrzewienie grupowe/zagajniki śródpolne (na 1 m ²)	Zagajniki śródpolne	nie dotyczy	1,5	1,5 m ²
Żywopłaty (na 1 m)	Żywopłaty/pasy zadrzewione/zadrzewienia liniowe	5	2	10 m ²
Roślinność nadbrzeżna drzewiasta (na 1 m)	Żywopłaty/pasy zadrzewione/zadrzewienia liniowe	5	2	10 m ²
Tarasy (na 1 m)	Tarasy	2	1	2 m ²
Murki kamienne (na 1 m)	Tradycyjne murki kamienne	1	1	1 m ²
Rowy (na 1 m)	Rowy	5	2	10 m ²
Oczka wodne (na 1 m ²)	Oczka wodne	nie dotyczy	1,5	1,5 m ²
6) Utrzymywanie ornych gleb torfowych lub podmokłych pod okrywą trawistą (bez wykorzystywania nawozów ani środków ochrony roślin) (na 1 m ²)	Grunty ugorowane	nie dotyczy	1	1 m ²
7) Produkcja na gruntach ornych bez wykorzystywania nawozów ani środków ochrony roślin, bez nawadniania, bez obsiewania tą samą uprawą dwa lata z rzędu (na 1 m ²)	Obszary z zagajnikami o krótkiej rotacji; pasy kwalifikujących się hektarów wzdłuż obrzeży lasu, z produkcją; obszary objęte uprawami wiążącymi azot	nie dotyczy	0,3 0,7 dla upraw wiążących azot	0,3 m ² 0,7 m ²
8) Przekształcenie gruntu ornego w trwałe użytki zielone (na 1 m ²)	Grunty ugorowane	nie dotyczy	1	1 m ² .